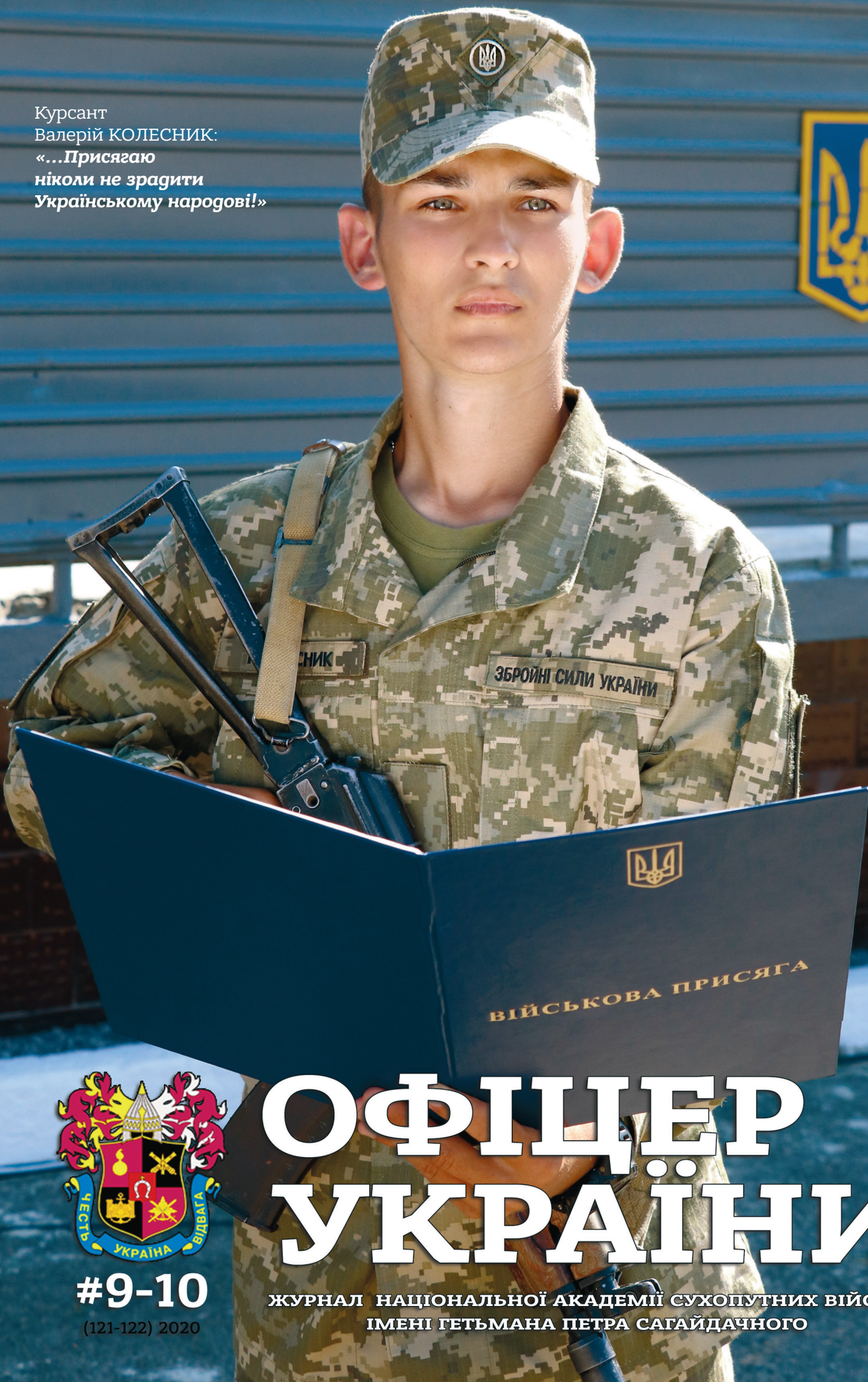

Курсант
Валерій КОЛЕСНИК:
«...Присягаю
ніколи не зрадити
Українському народові!»

#9-10
(121-122) 2020

ОФІЦЕР УКРАЇНИ

ЖУРНАЛ НАЦІОНАЛЬНОЇ АКАДЕМІЇ СУХОПУТНИХ ВІЙСЬК
ІМЕНІ ГЕТЬМАНА ПЕТРА САГАЙДАЧНОГО

У НОМЕРІ:

10 «Хочу стати наймолодшим генералом»

14 Охочих вступити в Академію не бракувало!

18 Обкатку танками ніхто не скасовував

22 У добру путь, панове офіцери!

25 Педагогічний експеримент

29 Відзнаки та слова вдячності за гідну працю

32 За рік від випускника – до командира бойової роти

34 Зміни у Конституції Росії – наслідки для України і світу

38 Вивчаймо українську мову

ЛЬВІВСЬКІ КУРСАНТИ ВИПУСКАЛИСЬ, ЯК АМЕРИКАНСЬКІ У ВЕСТ-ПОЙНТИ

стор. 4

СВЯЩЕННІ СЛОВА ПРИСЯГИ

стор. 20

ЩОБ ЗАПАНУВАВ МИР НА УКРАЇНСЬКІЙ ЗЕМЛІ, МИ ПОВИННІ ПЕРЕ- МОГТИ!

стор. 26

«RAPID TRIDENT – 2020» ПРОЙДЕ У МІЖНАРОДНОМУ ЦЕНТРІ МИРОТВОРЧОСТІ ТА БЕЗПЕКИ

стор. 30

ОФІЦЕР УКРАЇНИ

Редактор
Ігор МАХНО

Редакційна колегія:

Павло ТКАЧУК
Артур ЛУНЬКОВ
Антон МИРОНОВИЧ
Віталій СТЕЧИШИН

Літературний
редактор
Наталія ІЩУК

Дизайн та верстка:
Василь ПАЛІЙЧУК

Думка редакції не завжди збігається з думкою авторів. Відповідальність за достовірність інформації несуть автори.

Редакція залишає за собою право використовувати, редагувати та скорочувати матеріали.

Листи, рукописи, фотоматеріали не рецензуються і не повертаються. При використанні матеріалів посилання на журнал обов'язкове!

Журнал зареєстровано в Міністерстві юстиції України. Свідчення про державну реєстрацію: серія КВ № 24011-13851Р від 11.05.2019 року

Віддруковано у друкарні Національної академії сухопутних військ імені гетьмана Петра Сагайдачного

Обсяг - 10 друк. арк.
Замовлення №48 від 27.08.2020р.
Наклад 500 прим.

Адреса редакції:
79012, м. Львів,
вул. Героїв Майдану, 32

E-mail:
asvpress@gmail.com
Інтернет: <http://www.asv.gov.ua>

Aut vincere, aut mori.

Scientia vinces.

Docendo discimus

**Президент України –
Верховний Головнокомандувач Збройних Сил України
Володимир ЗЕЛЕНСЬКИЙ:**

«Тарас Матвіїв на фронті з початку війни. Був волонтером і добровольцем, а у 2019 році почав службу в лавах ЗСУ. Під час ворожого обстрілу 31-річний Тарас врятував двох своїх побратимів, допомігши їм дістатися у безпечне місце. На жаль, сам загинув від ворожої міни.

Саме завдяки таким людям Україна вистійть і переможе. Це – приклад цінностей молодих поколінь українців, які творять нашу країну. Вічна пам'ять Герою!»

**УКАЗ ПРЕЗИДЕНТА УКРАЇНИ №271/2020
Про присвоєння звання
Герой України**

За героїзм і особисту мужність, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, самовіддане служіння Українському народові постановляю: присвоїти звання Герой України з удостоєнням ордена «Золота Зірка» МАТВІЇВУ Тарасу Тарасовичу - молодшому лейтенанту (помертню).

**Президент України В.ЗЕЛЕНСЬКИЙ
13 липня 2020 року**

ЛЬВІВСЬКІ КУРСАНТИ ВИПУСКАЛИСЬ, ЯК АМЕРИКАНСЬКІ У ВЕСТ-ПОЙНТІ

Цьогорічний урочистий ритуал з нагоди випуску молодих офіцерів відбувся у Міжнародному центрі миротворчості та безпеки Національної академії сухопутних військ імені гетьмана Петра Сагайдачного

Понад шість з половиною сотень курсантів привітали із закінченням навчального закладу та присвоєнням звання «лейтенант» високоповажні гості – Прем'єр-міністр України Денис Шмигаль, Міністр Кабінету Міністрів України Олег Немчінов, заступники Міністра оборони України Ігор Старобінський та Ігор Халімон, Головнокомандувач ЗС України генерал-полковник Руслан Хомчак, Командувач Сухопутних військ ЗС України генерал-лейтенант Олександр Сирський, голова Львівської облдержадміністрації Максим Козицький, голова Львівської обласної ради Олександр Ганущин, міський голова Львова Андрій Садовий, єпископ Курії Києво-Галицького Верховного Архієпископа Української Греко-Католицької церкви Владика Степан Сус, представники силових структур Львівщини, країн-партнерів іноземних армій, духовенство.

Як зазначив у вступному слові начальник Національної академії сухопутних військ генерал-лейтенант Павло Ткачук, цьогорічна

церемонія була незвичною, адже у зв'язку з пандемією відбувалась за відсутності батьків, близьких та друзів випускників. Однак, святковий настрій того дня панував як і у попередні роки.

– Панове лейтенанти, відтепер на вас покладена відповідальність за ефективне керівництво підрозділами, за вирішення бойових завдань, за дії і життя підлеглих.

У скрутні для українського народу часи ви не зрадили собі та своїй меті, ставши захисниками рідної землі від агресора. Будьте гідними слави випускників Академії минулих років – Героїв України та сотень інших достойних офіцерів, – звернувся до випускників очільник видового вишу.

Відеозверненням привітав випускників Президент України – Верховний Головнокомандувач Збройних Сил України Володимир Зеленський.

– Я вітаю вас із знаковою подією у вашому житті – успішним завершенням навчання у військовому виші. Ви вступали в часи російської агресії проти нашої держави. Юним хлопцям і дівчатам було тоді 17 років. Ви могли стати будь ким: адвокатами, банкірами або айтішниками. Безумовно, ці професії важливі й потрібні, але ваш вибір був іншим – стати професійним військовим, щоб захищати свою Батьківщину. Така свідомість і громадянська позиція заслуговують великої поваги. Ви – наша сила та опора, – зазначив глава держави.

Національна академія сухопутних військ імені гетьмана Петра Сагайдачного робить і робитиме далі значний внесок у розбудову війська, підготовку військових кадрів та бойових частин. У роки збройного протистояння на Донбасі львівський виш підготував майже 19 тисяч офіцерів, понад 106 тисяч сержантів і солдатів.

– Серед випускників Академії – 9 Героїв України, 378 кавалерів державних нагород. А 64 її випускники віддали своє життя за свободу і незалежність України, – наголосив Прем'єр-міністр України Денис Шмигаль.

За дорученням Президента України, за особистий вагомий внесок у зміцнення обороноздатності української держави,

мужність і самовіддані дії, виявлені у захисті державного суверенітету, зразкове виконання військового обов'язку, Глава Уряду нагородив орденом «За мужність» лейтенанта Андрія Дяченка, медаллю «За військову службу Україні» лейтенантів Дмитра Павлюка та Олександра Соломка, медаллю «Захиснику Вітчизни» лейтенанта Антона Нечитайла.

До випускників звернувся із вітальним відеозверненням Міністр оборони України Андрій Таран.

– Шановні випускники, вітаю вас та весь колектив Національної академії сухопутних військ із черговим випуском молодих офіцерів. Переконалися, що ви готові до самостійного прийняття найскладніших командирських рішень. Бажаю вам міцного здоров'я, успіхів у службі, щастя та достатку вашим родинам. Немає жодного сумніву, що ми переможемо і в нас знову запанує мир, – зазначив очільник оборонного відомства.

– Будьте вимогливими, але справедливими, шануйте підлеглих, бережіть їхнє життя та здоров'я і вміло передавайте ті знання, які ви здобули у стінах Академії. Збройні Сили України сьогодні реформуються. Процес зміни старої системи нелегкий. І я дуже розраховую на вас, на молодих лейтенантів, які мають інші погляди, яких навчали за принципами й стандартами наших країн-партнерів, які допоможуть нам якомога швидше

змінити систему, що нині не дає збройним силам бути на тому рівні, про який ми всі мріємо. Бажаю вам, у вашому новому офіцерському житті, тільки успіхів і перемог, – наголосив Головнокомандувач ЗС України генерал-полковник Руслан Хомчак.

Від імені молодих лейтенантів клятву випускників виголосив лейтенант Єгор Настека. Він же удостоївся честі отримати з рук Головнокомандувача ЗС України генерал-полковника Руслана Хомчака символічний пернач.

Владика Степан Сус благословив випускників на подальшу щасливу службу і життєву дорогу і разом з іншими священниками окропив їх свяченою водою.

Варто зазначити, що 11 випускників Національної академії сухопутних військ закінчили навчання з відзнакою та золотою медаллю. А ще 67 – із дипломами з відзнакою.

Серед цьогорічних випускників Національної академії – 131 учасник бойових дій. Ці юнаки вступали на навчання з фронту, 8 із них візначені державними нагородами. Разом із чоловіками офіцерські погони отримали 21 представниця прекрасної статі.

Загалом цьогорічна церемонія була схожа на ту, яку проводять для випускників Військової академії США, що у Вест-Пойнті. Вперше молоді лейтенанти слухали промови сидячи і лише вставали та оплесками вшановували важливі промови чи нагородження найкращих. Не було,

як зазвичай, стройового маршу. Все відбувалось урочисто і мало камерну стилістику. А замість монет у небо полетіли кашкети випускників.

До слова, аби батьки курсантів, їхні рідні та близькі, а також усі охочі могли відчутти атмос-

феру свята, керівництво вишу за підтримки львівської телерадіокомпанії «Перший Західний» організувало онлайн-трансляцію, яку наживо можна було переглянути на телеканалі «Перший Західний» й на інтернет-ресурсах Національної академії.

Тож, у добру путь та щасливої долі вам, дорогі випускники, чоловіки й жінки, які обрали найпочеснішу професію, – захист Батьківщини!

Антон МИРОНОВИЧ

ЙОГО ПАМ'ЯТАТИМЕ УКРАЇНА!

У липні Львівщина попрощалась із загиблим на Донбасі командиром взводу 24-ї окремої механізованої бригади імені Короля Данила молодшим лейтенантом Тарасом Матвіївим. Панахиду по 31-річному офіцерові відправили у гарнізонному храмі Святих Верховних Апостолів Петра і Павла, де з випускником попрощались військово-службовці Національної академії сухопутних військ імені гетьмана Петра Сагайдачного.

Дорогою до Жидачева, перед загиблим схиляли голови мешканці Миколаєва, Дроговижа, Розвадова, Вериня, Крупська, Роздолу, Березини, Дем'янки Лісної, Заріччя... Поховали Тараса у рідному місті, де виріс і пройшов становлення новітній Герой України.

... Свій останній бій він прийняв під селом Троїцьке, що на Луганщині. Окупанти влаштували провокацію біля позиції взводу Матвіїва і почали обстрілювати її. Росіяни, окрім мінометів, гатили з гармат та гаубиць. Очевидці кажуть, що вогонь противника

був таким потужним і щільним, що довкола все палало. Справжнє пекло!

Одна з мін влучила у бліндаж, де перебували двоє наших воїнів. Бліндаж обвалився і загорівся. Молодший лейтенант Матвіїв, не роздумуючи, кинувся рятувати поранених побратимів. Він витягнув і переніс їх у безпечне

місце. У цей час на зораній вибухами позиції, всього за два метри від Тараса, і вибухнула ворожа міна. Кілька її осколків завдали офіцерові важких поранень, шматок смертоносного металу вп'явся йому у голову. Тараса терміново евакуювали. Однак, дорогою до госпіталю його не стало...

За професією Тарас – журналіст, випускник львівського Франкового університету. У колективі газети «Високий Замок» добре пам'ятають, як років десять тому Матвіїв разом зі своїм товаришем Тарасом Середичем (нині – кореспондент одного з центральних телеканалів) проходив практику у їхній газеті. Найбільше запам'ятався він своєю безкомпромісністю у принципових питаннях, особливо, коли йшлося про справи державні, громадські.

Цю безкомпромісність Тарас виявляв, коли згодом працював в опозиційних до режиму Януковича виданнях... Його зброєю дійсно було слово. Але не на словах, а на ділі Тарас обстоював свою патріотичну, громадянську позицію. Він збирав кошти для хворих на рак і протестував у Києві проти ухвалення дискримінаційного для українців мовного закону авторства Ківалова-Колесніченка. Боровся за демократичну, європейську Україну на Майдані. У 2015 році пішов на фронт захищати її від агресора.

Будучи депутатом райради, на своїй малій батьківщині воював проти власників гральних автоматів, які вели нелегальний бізнес у його рідному місті. Тарас із одностудцями блокував потяги

із незаконно вирубанним лісом. А ще навчав місцевих старшокласників, усіх охочих азам військової справи, показував, як надавати пораненим першу медичну допомогу.

Рік тому він, син вчительки-поетеси і ветерана МВС, пішов служити у Королівську бригаду. Перед тим саме у нашій Національній академії закінчив курси лідерів. Спогади про Тараса якнайкращі, адже він дійсно був лідером по життю, він жив Україною. Вона йому боліла. Навчався з надзвичайно великим бажанням, все пізнавав до дрібниць, нічого у вишколі для нього не було другорядним.

На прохання матері, перше прощання з Тарасом Матвіївим відбулося на столичному Майдані. Адже її син був серед найактивніших учасників Революції Гідності. Там же, у центрі Києва, Міністр оборони України і вручив батькові загиблого Зірку Героя України.

Очільник військового відомства Андрій Таран зокрема зазначив:

«Шановна родина, бойові побратими, співвітчизники. Важко говорити у такі хвилини. Сьогодні ми прощаємося з вірним сином України, командиром взводу 24-ї окремої механізованої

бригади Матвіївим Тарасом Тарасовичем. Він сумлінно проходив військову службу в районі виконання завдань взводного опорного пункту «Сармат». На жаль, війна продовжується. На жаль, смерть вириває з наших рядів найбільш достойних. Україна втратила ще одного свого захисника, ще одного героя. Єдиного сина втратила мама, Валентина Павлівна, батько – Тарас Тарасович.

Український народ завжди пам'ятатиме офіцера. Наказом Міністра оборони України молодшому лейтенанту Матвіїву Тарасу Тарасовичу присвоєно чергове звання «лейтенант». На жаль, посмертно. Подання командування бригади підтримав Верховний Головнокомандувач Президент України Володимир Зеленський і своїм Указом за особисту мужність, виявлену в захисті державного суверенітету й територіальної цілісності України, самовіддане служіння українському народові Матвіїву Тарасу Тарасовичу присвоїв звання Герой України посмертно. За дорученням Президента України Володимира Зеленського маю честь вручити цю високу нагороду батькові загиблого воїна, Тарасу Тарасовичу».

Ігор МАХНО

«ХОЧУ СТАТИ НАЙМОЛОДШИМ ГЕНЕРАЛОМ»

Зі старшим лейтенантом Віталієм Сірманом («Оскар») ми познайомились на передовій у Мар'їнці. Була зима, молодий командир роти 28-ї механізованої бригади ЗСУ розповідав про оперативну ситуацію та порушення чергового перемир'я. Високий, статний, освічений, уміє говорити і жартувати – відзначила про себе. Такі командири рот зазвичай ростуть далі і стають «агентами змін» Українського війська.

Удруге зустрілися на навчаннях із лідерства від фонду «Повернись живим», а інтерв'ю записали вже у Києві, у військово-мому шпиталі. Сірман на передовій, рятуючи пораненого бійця, сам отримав ворожу снайперську кулю у стегно. Попереду – місяці лікування та відновлення.

У цьому матеріалі комроти 28-ї бригади імені Лицарів Зимового походу розповів про те, як мало не поїхав навчатися у Крим, як здобував повагу підлеглих, воював, боровся з «аватарами», та яким має бути справжній командир і яким – подальший хід війни.

Вибір спеціальності та футбол в армії

... 2013 рік. Випускник школи у Генічеську, що на Херсонщині, Віталій Сірман мріє вивчитися на моряка у Севастополі. Але подає документи у Національну академію сухопутних військ імені гетьмана Петра Сагайдачного на спеціальність «командир механізованих підрозділів».

«Спочатку я хотів вступати на артилерійську розвідку, тому що там вчився мій знайомий. Набирали усього сім чоловік. Я начебто склав іспити, але сказали, що можу не потрапити до омріяної «сімки». Запропонували факультет бойового застосування військ. Я порадився з рідними, разом вирішили, що так буде навіть краще, бо знатиму всі види бою, озброєння, техніку. Відтак погодився», – пригадує Віталій.

Він переконаний: Академія зробила його більш дисциплінованим. «Я трохи нехлюєм був у школі, але цього ніхто не знає, – зізнається офіцер. – Вікна бив. Ну, м'ячем, бо ж у футбол грав». Футбол – його хобі навіть у армії: грає у команді

ОК «Південь» (Одеса) на позиції центрального захисника. Саме у футбольному колі дістав псевдо «Оскар».

«На всю голову піхотинець»

Нині Віталій визнає, що рішення «йти у піхоту» було правильним. «Тут я, як кажуть, кров'ю і кістками, на «всю голову» піхотинець», – усміхається він.

З початком російської агресії навчання у виші змінилося. І випуски лейтенантів були прискореними. Навчалися по суботах, а іноді навіть у неділю. Про війну реальну, а не з книжок, курсантам розповідали викладачі, які відряджались у район бойових дій, випускники, що воювали.

«Поранені приїжджали, заходили у гості, ми їх просили: «Хлопці, розкажіть!» І вони показували фотографії, розповідали, як, де і що відбувається», – пригадує Віталій. – Давали поради, як зарекомендувати себе у підрозділі, яким предметам приділяти більше уваги».

Війна внесла свої корективи у вишкіл курсантів. «Раніше як проходило практичне заняття?

Вишикувалися у полі у дві шеренги й ... слухаємо бойовий наказ або те, як треба діяти за тієї чи іншої ситуації. А з початком війни нас уже вчили, наприклад, веденню бою у місті, як утримувати дороги, будинки тощо. Тобто усьому тому, що реально відбувається на фронті», – пояснює офіцер.

За рік до випуску їхня група брала участь у спільних зі США навчаннях «Rapid Trident». Переїмали досвід. «Приміром, в американців під час виконання бойового завдання є свої нюанси: поплескування по спині, або якщо автоматом махати вгору-вниз – це означає, що треба бути максимально тихим і непомітним», – згадує Сірман. – Пам'ятаю, як у «бою за пагорб» американці перемогли нас військовою хитрістю: розставили скрізь манекени. Ми вирішили обійти висотку і потрапили у засідку. Американці оточили нас і на цьому все закінчилося».

Через Повітряні сили – у Мар'їнку

В Академії не бракувало навчання на симуляторах, але, як визнає Сірман, справжнє «залізо» – зовсім інша справа. «У нас був віртуальний тир: комп'ютер, спеціальне обладнання – робиш постріл, і на екрані відображається, куди влучив. Були такі тренажери для автоматів, пістолетів, для всього. Це добре, бо вчишся правильно цілитися. Але реальний постріл із віддачею зброї у плече ніщо не замінить. Якщо ти після симулятора стрілятимеш чергою зі справжнього автомата, то це буде... десть по лелеках».

«У мене все життя пов'язане з цим містом», – говорить він про Мар'їнку, що під Донецьком. Коли він був ще курсантом – про неї розповідали випускники. А згодом проходив стажування у 14-й бригаді, яка щойно вийшла з Мар'їнки. І коли став командиром роти – перша ротація була саме туди, друга – також. У 14-й омбр Сірману вручили подяку за практику, дали відношення на проходження служби. Але він єдиний із випуску 2017 року потрапив у... Повітряні сили.

«Розпочав офіцерську службу у Дніпрі, у 46-й комендатурі охорони та обслуговування. Обіймав посаду командира

взводу. Прийшов на службу, розподілив підлеглих по нарядах, журнали документації заповнив. А потім обід і ще якісь завдання виконав... І все, кінець робочого дня – додому», – описує свій рік у Повітряних силах Віталій.

28-му бригаду йому порадили знайомі, сказали, що там бракує офіцерів низової ланки. На перевід знадобилося чотири місяці. Прибув в одеську бригаду 24 травня 2018-го. І менше, ніж за місяць вона рушила на передову – авжеж, у Мар'їнку.

Спершу очолив взвод, а коли звільнився командир роти, призначили ротним. «Перше, що зробив, перевіряв підготовленість сержантів. Коли бачив прогалини – навчав. Приміром, як займати кругову оборону, як доставляти боєкомплект на позиції під обстрілом противника. Я навчав сержантів, а вже вони – особовий склад. Знань мені не бракувало, напевне саме тому мене одразу почали поважати», – зазначає Віталій.

...Коли «осіддали» передову, діяло чергове «перемир'я». Ворог стріляв рідко, але все одно бували поранені, тож новоспечений комроти дуже переживав, хоча й намагався не виказувати хвилювання. Уперше потрапив під обстріл, коли разом із підлеглим перевіряв віддалений

пост. Вдруге – із «замполітом», на відкритій ділянці. Тоді кулі пролетіли між офіцерами; довго ще у вусі дзвеніло.

Під час першої ротації троє бійців із роти Сірмана були поранені, двоє – загинули. Після понад піврічної оборони Мар'їнки 28-ма бригада у лютому вийшла на ротацію. Вояки відпочили, пройшли підготовчі заняття – і 1 вересня, «як діти у школу», знову зайшли у Мар'їнку.

«Хоча, як командир, не повинен був цього робити»

... У п'ятницю 13-го Віталій не виспався, не мав ані настрою, ані апетиту. Із самого ранку – дзвінок від медика батальйону. Той просив забрати речі армієця, якого напередодні відправили у шпиталь із високою температурою. Сірман дав завдання бійцю.

«Чекаю на виконання, п'ю каву, курю. Телефоную боєць і кричить: «Командире, поранений я. Дуже боляче!». Я запитав, де він, зателефонував комбату, викликав медиків. Але вони разів зо два проїхали повз пораненого, так і не знайшовши його. Тому побіг до нього сам. Хоча, як командир, не повинен був цього робити. Та часу на роздуми не було. Разом із медиком знайшли пораненого, надали допомогу і коли несли його до машини, отримав кулю в ногу сам», – розповідає «Оскар».

Його не змогли одразу евакуювати, бо ворожі снайпери надто активно працювали. Спочатку доставили у лікарню Курахового, потім у шпиталь Покровська, а під вечір літаком у Харків, де й прооперували. За три тижні Сірмана перевезли до Києва, де офіцер переніс ще п'ять операцій.

Про найважливіших жінок у житті

Про поранення Віталія першою дізналась сестра Альона. Сірман розповів їй, що на нозі «подряпина», що сідає батарея й він зателефонує за кілька днів. «Мені незручно було говорити, і я дав

телефон медику з проханням сказати, що все добре. А той рапторує сестрі: «Все нормально, в нього кульове наскрізне поранення з перебитою кісткою...», – посміхається «Оскар».

Вже згодом про поранення розповів мамі. Вона одразу приїхала. Альона також провідувала.

Крім того, у шпиталь до Сірмана та інших хлопців постійно приходили волонтери, кияни: дорослі приносили гостинці, діти – малюнки. Тут щодня – день відкритих дверей. «Це відволікає від думок. Ти усвідомлюєш, що не сам, що ти комусь потрібен, що людям не все одно, що з тобою», – говорить Віталій.

Саме тут він познайомився з Ліною. Спілкувалися у фейсбуці і раніше, а коли «Оскар» опинився у шпиталі, вона почала його підтримувати, телефонувати. «Щось трохи більше почали відчувати. А потім вона приїхала, така рідненька вся. Обнялися. Каже: «Ти не розчарувався у мені?» – «Ні. А ти?..» І зараз усе добре.

Чекає мене. В Ірпінь, де проходить тимчасову реабілітацію, теж приїде. Із цього моменту я хочу все життя провести з коханою людиною», – зізнається офіцер.

Незважаючи на поранення, Сірман прагне побудувати військову кар'єру. Обов'язково хоче стати генералом. У планах

– вступ до Національного університету оборони імені Черняховського.

Анастасія ФЕДЧЕНКО
Фото автора,
пресслужби 28-ї омб
та з особистого архіву
Віталія СІРМАНА

На фото: епізод навчань "RAPID TRIDENT – 2019"

ОХОЧИХ ВСТУПИТИ В АКАДЕМІЮ НЕ БРАКУВАЛО!

З початком серпня Національна академія сухопутних військ імені гетьмана Петра Сагайдачного відчинила двері перед хлопцями та дівчатами, які мріяли навчатись у провідному навчальному закладі Сухопутних військ Збройних Сил України. До приймальної комісії було подано більше 2000 документів. Однак стати курсантами змогли лише найкращі.

Напередодні відбулося інструкторсько-методичне заняття з організації та проведення вступної кампанії 2020 року. З особовим складом приймальної комісії особисто зустрівся начальник Національної академії сухопутних військ генерал-лейтенант Павло Ткачук. Він наголосив на особливостях цьогорічної вступної кампанії, перевінив функціонування всіх ланок приймальної комісії, дав вказівки щодо організації її чіткої та ритмічної роботи.

Особливу увагу звернув на суворе дотримання заходів щодо протидії проникненню та поширенню коронавірусної хвороби.

– Кількість абітурієнтів, які претендували на навчання в Академії, – яскраве свідчення того, що престижність та затребуваність професії захисника Вітчизни залишається високою, – зазначив начальник вишу генерал-лейтенант Павло Ткачук. – Зрозуміло, що подолати усі ці непрості випробування та здійснити свою мрію про вступ на навчання до Академії змогли не всі.

Упродовж вступних випробувань абітурієнти проходили медичний огляд, психологічний відбір та складали іспит з фізичної підготовки. За їхніми результатами, а також середнього балу свідоцтва про здобуття повної загальної середньої освіти та результатів зовнішнього незалеж-

ного оцінювання, власне і було ухвалене рішення про зарахування на навчання.

Які і в попередні роки, набір здійснювався за практично всіма військово-обліковими спеціальностями для Сухопутних військ ЗС України. Зокрема, в Академії готують майбутніх командирів механізованих й танкових підрозділів, офіцерів-артилеристів, військових інженерів, фахівців з морально-психологічного забезпечення. За десятизма спеціалізаціями здійснюється також і підготовка у Військовому коледжі сержантського складу. І що суттєво: нарівні із юнаками фактично на всі спеціальності зарахували і дівчат, які одразу після вступних іспитів відбули у Міжнародний центр миротворчості та безпеки для проходження курсу первинної військово-професійної підготовки.

ІСПИТ З ФІЗПІДГОТОВКИ НЕ ДЛЯ СЛАБОДУХИХ

Бажаючих навчатися у Національній академії сухопутних військ імені гетьмана Петра Сагайдачного цього року було більш аніж достатньо. Лише у перший день вступної кампанії понад 400 абітурієнтів подали відповідні документи та пройшли обов'язковий медогляд, психологічний відбір і склали іспит з фізичної підготовки.

Утім, саме обов'язкові іспити з фізпідготовки продемонстрували, що далеко не всі зможуть одягнути курсантський однострій і в майбутньому стати офіцерами. За словами начальника кафедри фізичного виховання, спеціальної фізичної підготовки та спорту – начальника фізичної підготовки Національної академії сухопутних військ полковника Сергія Романчука, лише за перші два дні роботи комісії з прийому абітурієнтів до Національної академії та Військового коледжу

сержантського складу нормативи з фізпідготовки склали близько 500 потенційних курсантів. З них – понад 200 дівчат та близько 300 хлопців.

Для всіх абітурієнтів випробування склалися з трьох вправ: перша – біг на 100 метрів; друга – підтягування на поперечині для хлопців, для дівчат – комплексна силова вправа; третя вправа на витривалість – для хлопців крос на 3 кілометри, для дівчат – 1 кілометр. Власне найважче всім давалася саме вправа на витривалість. Багато абітурієнтів не вклалися у час, який потрібен для виконання нормативу. Загалом саме іспит з фізпідготовки став каменем спотикання, здебільшого для дівчаток.

– Шкода, але більшість з них навіть не знали умов виконання тієї чи іншої вправи. Тобто вони просто не готувалися до екзамєну. А цю дисципліну не вивчиш

за тиждень чи місяць. І репетитор тут не допоможе! Реально треба пів року – рік цілеспрямовано готуватися до складання іспиту з фізичної підготовки. До речі, начальник Національної академії генерал-лейтенант Павло Ткачук особливо наголошував на об'єктивному оцінюванні рівня фізичної підготовленості майбутніх курсантів, бо військовик не може бути слабким чи невитривалим! – зазначив полковник Сергій Романчук.

До речі, за словами начальника кафедри фізичного виховання, спеціальної фізичної підготовки та спорту, найкраще з цього іспиту зарекомендували себе випускники військових ліцеїв з посиленою військово-фізичною підготовкою, не відставали від них випускники шкіл і тільки після – військовослужбовці.

НАЙБІЛЬШЕ ОХОЧИХ – ДО ПІХОТИ

У Національній академії сухопутних військ вступну кампанію завершено. План щодо набору першокурсників виконано сповна. Ті, хто успішно склав іспити і був зарахований до видового навчального закладу, вже пройшли у Міжнародному центрі миротворчості та безпеки первинну військово-професійну підготовку

За словами заступника голови приймальної комісії, заступника Начальника академії з навчальної роботи полковника Олексія Красюка, навіть попри те, що підступитися цього року до військових комісаріатів було дуже важко через заходи щодо протидії поширенню коронавірусної інфекції, кількість особових справ, яка надійшла до приймальної комісії академії, була рекордною – майже дві тисячі!

– Отже, загальний конкурс становив 3,8 людини на одне місце. Це ті юнаки й дівчата, які виявили бажання поступати до нашого навчального закладу. Не всі з них приїхали на вступ, але переважна більшість таки обрала саме Національну академію і створила серйозну конкуренцію на ті спеціальності і спеціалізації, за якими готує фахівців виш, – наголосив офіцер.

Загалом набір склав понад 500 осіб. Уже традиційно останніми

роками Академія набирає абітурієнтів на навчання не лише в інтересах Збройних Сил України, а й для потреб Національної гвардії України, Державної прикордонної служби України, Державної спеціальної служби транспорту. Вперше цього року здійснено набір майбутніх офіцерів для потреб Служби безпеки України.

– Якщо говорити про конкурс для потреб ЗСУ, то він був більшим, аніж для інших силових структур. Традиційно багато охочих отримати офіцерський фах за спеціалізаціями «військова культурологія», «морально-психологічне забезпечення діяльності військ». Чимало абітурієнтів виявили бажання навчатись за програмами, які мають магістерське продовження: артилерійська розвідка, ракетні війська, інженерний профіль. Але найбільший конкурс був у піхоту – до 5 осіб на місце. Такого раніше ніколи не було! – зазначив полковник Олексій Красюк.

Зважаючи на ухвалення відповідних законодавчих актів щодо гендерної рівності, ще торік набирали дівчат на так звані бойові спеціальності. І цього року дівчата теж подали заяви на всі спеціалізації, за винятком «управління діями танкових військ». А загалом вони рівномірно розподілилися по всіх спеціальностях і спеціалізаціях. Як і зазвичай, найбільше охочих було вступити на «морально-психологічне забезпечення військ» і «культурологію». Уцілому відсоток кількості дівчат до загальної чисельності курсантів зберігся на торішньому рівні і становить близько 13 відсотків.

За словами полковника Олексія Красюка, з кожним роком якість набору покращується. Наприклад, було досить багато вступників, які з окремих предметів ЗНО набрали понад 190 балів. Вступило багато переможців різних конкурсів, майстрів спорту України. «Мене здивувала одна дівчина. На зріст невеличка, всього, напевно, півтора метра заввишки. А вона – майстер спорту з боксу! Вступило дуже багато здібних і талановитих. І це не може не тішити! – підсумував офіцер.

Віталій РУДКОВСЬКИЙ

ОБКАТКУ ТАНКАМИ НІХТО НЕ СКАСОВУВАВ

Первинна військово-професійна підготовка курсантів, які цьогогоріч вступили на навчання до Національної академії сухопутних військ імені гетьмана Петра Сагайдачного, відбувалась у Міжнародному центрі миротворчості та безпеки. Близько 600 першокурсників, у тому числі і курсанти Військового коледжу сержантського складу опановували ази військової справи.

– Головним завданням на цьому етапі було не стільки навчити молодь військового ремеслу, як, насамперед, адаптувати учорашніх школярів і ліцеїстів до армійського життя. Щоб вони зрозуміли свою роль і місце у військовому колективі, усвідомили труднощі, які чекають їх як у навчанні, так і у подальшій службі. Ми докладали усіх зусиль, аби згуртувати першокурсників у колектив, щоб вони якнайшвидше усвідомили, яке велике значення має плече товариша, – зазначив начальник табірної збору полковник Олександр Ролук.

Зрозуміло, що на полігоні з першокурсниками проводили низку занять, починаючи від засвоєння найпростіших елементів повсякденної життєдіяльності – до тактичної, вогневої, інженерної, стройової підготовки, захисту від зброї масового ураження тощо. Водночас, чи не найголовнішою дисципліною була психологічна підготовка, одним з елементів якої є так звана обкатка танками. Цю вправу проходили усі групи без винятку.

– Обкатка танками загартовує моральну стійкість, впевненість молодих людей у своїх силах. Дехто з першачків дійсно переборює страхи і після вправи позбувається певних психологічних комплексів, – зауважив заступник начальника табірної збору з морально-психологічного забезпечення підполковник Віктор Цепінь.

До речі, не всі першокурсники з першого разу наважувались лягти під гусениці багатотонної бронемашини. Дехто це робив, пропустивши наперед товаришів, інші – за допомогою інструктора, який лягав в окоп поруч з новачками. Але всі, зокрема близько 100 дівчат, перебороли страх і пройшли це психологічне випробування. Серед них була і першокурсниця Марія Басенко.

– Обрала професію військового свідомо. Я родом зі сходу, з міста Костянтинівка, що за 50 кілометрів від лінії фронту. Сподіваюсь, що коли завершу навчання, війна вже закінчиться. Але, якщо цього не станеться, я готова воювати за свою країну. Обрала

інженерний фах, адже інженер – це людина, яка дуже часто першою йде назустріч небезпеці, розмінює проходи для піхоти, зводить фортифікаційні споруди. Загалом подобається все, що відбувається на полігоні. Звісно, важко, але я знаю, куди йшла і на кого навчатимусь, – ділиться роздумами Марія.

Найбільше ж хлопцям і дівчатам припали до душі заняття з вогневої підготовки. Більшість курсантів уперше виконували вогневі завдання зі справжньої зброї. А ще анкетування показало, що молоде поповнення надзвичайно задоволене харчуванням, яке оцінили найвищим балом. Дещо важче звикати хлопцям і дівчатам до умов військової служби, проживання у казармі й чіткого розпорядку дня. Для цього потрібен час, але командири та наставники робили й робитимуть усе можливе для успішного становлення першачків. А завершився польовий вишкіл складанням Військової присяги.

Віталій СТЕЧИШИН

СВЯЩЕННІ СЛОВА ПРИСЯГИ

У Національній академії сухопутних військ імені гетьмана Петра Сагайдачного відбулась урочиста подія – складання курсантами-першокурсниками Військової присяги на вірність Українському народові

Понад 800 юнаків та дівчат, що вступили на різні форми навчання, поповнили цьогоріч лави провідного військового вишу. Це справжні сини та доньки української землі, а відтепер – захисники Батьківщини. Більшість з них власне і склали Присягу на вірність своєму народові.

Свій життєвий вибір вони підтвердили під час складання вступних випробувань. До слова, цього року була небачена кількість охочих одягнути курсантські однострої та здобути якісну вищу освіту саме у Національній академії сухопутних військ. Тож, навчатимуться найкращі!

Чимало сьогоднішніх першокурсників вже мають досвід служби у Збройних Силах та інших військових формуваннях України. Дехто з них вже набув бойового досвіду, захищаючи нашу Вітчизну на Сході. Втім, переважна більшість – це вчорашні

школярі та ліцеїсти, зовсім юні, але надзвичайно цілеспрямовані громадяни України.

– Для всього колективу Національної академії вони тепер рівноправні співслужбовці, товариші та колеги. Позаду у них інтенсивний й насичений курс первинної військово-професійної підготовки, за час якого наші першокурсники здобули базові вміння й навички, необхідні для подальшої служби й навчання, познайомились один з одним, зі своїми командирами та наставниками, стали злагодженим військовим колективом. Віднині вони – моноліт, якому ніщо не стане на заваді на шляху до офіцерських погонів, – зазначив начальник Національної академії генерал-лейтенант Павло Ткачук. – Цей день є надзвичайно важливим не лише у житті тих, хто сьогодні промовив священні слова Присяги, але й для всіх нас,

тих, хто буде їх навчати, виховувати, піклуватись про них.

Зазвичай цей важливий військовий ритуал відбувається за присутності батьків молодих воїнів, численних високоповажних гостей, в атмосфері грандіозного свята. Однак, цьогоріч у навчальному закладі вимушені були провести ритуал складання Військової присяги у дещо незвичному форматі, проте з дотриманням всіх вимог щодо протидії поширенню COVID-19.

Втім, це жодним чином не вплинуло на сам сенс урочистої клятви. Замість батьків, напутні слова першокурсникам виголосили священники. Вони й поблагословили й окропили свяченою водою молоде поповнення Академії на добре навчання і подальшу нелегку службу!

Василь ПАЛІЙЧУК

У ДОБРУ ПУТЬ, ПАЊОВЕ ОФІЦЕРИ!

Понад сімдесят вихованців Курсів лідерства офіцерського складу тактичного рівня Національної академії сухопутних військ отримали первинні офіцерські звання «молодший лейтенант» та сертифікати про здобуття кваліфікації «офіцер військового управління тактичного рівня»

Пілотний проект «Курси лідерства офіцерського складу тактичного рівня» був вперше започаткований у Національній академії сухопутних військ 2018 року саме з ініціативи керівництва нашого навчального закладу. Він одразу був підтриманий у Міністерстві оборони України і невдовзі курс запровадили в інших військових вищах держави. Відтак громадяни України віком до 30 років з вищою освітою (не нижче освітньо-кваліфікаційного рівня «бакалавр»), лише за один рік мають змогу отримати офіцерське звання.

Наприкінці серпня, коли більше сотні абітурієнтів склали вступні іспити на навчання у нашій Академії за вищезазначеною системою, сім десятків вихованців Курсів лідерства офіцерського складу отримали первинне офіцерське звання «молодший лейтенант» та серти-

фікат про здобуття кваліфікації «офіцер військового управління тактичного рівня».

Навчання упродовж року було надзвичайно інтенсивним. А ось про набуті знання та навички майбутні офіцери звітували перед членами екзаменаційної комісії. Державні екзамени проходили у Міжнародному центрі миротворчості та безпеки.

На одній з ділянок військового полігона свою готовність очолити військові підрозділи доводили майбутні командири-піхотинці. За словами начальника кафедри тактики Національної академії полковника Володимира Ожаревського, під час підсумкового іспиту слухачі демонстрували теоретичні навички та практичні вміння з питань організації бою та управління підрозділом у ході бойових практичних дій у ролі командирів взводів. Для надання

якомога більшої реалістичності було залучено групу імітації зі складу підрозділу позначення дій противника (OpFor) МЦМБ.

– Цьогоріч свої вміння з організації бою випускники курсів демонстрували за стандартами НАТО. Їхні знання процесу щодо планування бою приємно здивували членів підкомісії, що прибули з бойових частин, – розповідає офіцер.

Серед цьогорічних випускників курсів було чимало дівчат, знання та навички яких, а головне рівень мотивації до опанування військової справи, був не нижчим за чоловіків. Скажімо, слухачки курсів, які здобували фах командирів танкових підрозділів, не лише продемонстрували високий рівень щодо управління особовим складом, але й вправно уражали цілі зі штатного озброєння танку.

– Під час складання комплексного екзамену з дисципліни «Стрілецька зброя та вогнева підготовка» слухачі довели, наскільки добре знають будову, тактико-технічні характеристики й призначення зброї, пристойно виконали нормативи

зі спорядження різних зразків танкового озброєння, приведення його до нормального бою, вивірки прицілів тощо. А вінцем іспиту стало виконання стрільби з танку штатними боеприпасами, – розповідає викладач кафедри вогневої підготовки підполковник запасу Олександр Богачов. – Безперечно, навчити за рік вчорашнього економіста, юриста, математика чи філолога непросто. Тому навчальна

програма складена таким чином, аби відкинути все зайве, інтенсифікувати здобуття слухачами саме військових дисциплін, а головне – надати їм можливість якомога більше попрактикуватись на справжньому озброєнні.

За підсумками державних іспитів, – а середній бал комплексних екзаменів не нижче оцінки «добре» – можна сміло стверджувати: випускники курсів готові до виконання обов'язків за первин-

ними офіцерськими посадами. Урочистості з нагоди завершення навчання на Курсах лідерства відбувалися у Міжнародному центрі миротворчості та безпеки. Привітали винуватців свята з отриманням первинного офіцерського звання «молодший лейтенант» керівники навчального закладу, начальники факультетів та кафедр, капелани. Усі заходи проходили зі суворим дотриманням карантинних вимог.

– Лише рік тому до нас на навчання були зараховані кілька десятків юнаків та дівчат. Більшість з них взагалі не мали уявлення, не лише про артилерію, але й взагалі про військове життя, – зазначає начальник факультету ракетних військ і артилерії полковник Артем Дзюба. – Але, як виявилось, року цілком достатньо для підготовки гідних офіцерів. Адже відбирали на навчання на курсах найкращих, з відповідним багажем знань. Інтенсивна підготовка, акцент на практичну складову вишколу, творчий, а часом навіть індивідуальний підхід викладачів до кожного дали свої результати, і випускники курсів, переконаний, будуть гідно представляти альма-матер у частинах та підрозділах Українського війська.

– Цей рік для мене був досить насиченим. Начебто лише вчора я отримував зброю, ходив на заняття, стріляв з бойових машин, а вже сьогодні отримую

сертифікат про закінчення Курсів лідерства, – ділиться враженнями молодший лейтенант Ілля Дудник. – За розподілом я скерований у 72-у окрему механізовану бригаду на посаду командира механізованого взводу. Гадаю, знань, які отримав в Академії, цілком достатньо для успішного виконання своїх обов'язків. У моїх планах – кар'єрне зростання! А можливо й до генерала!

Молодший лейтенант Юлія Чумаченко до вступу на Курси отримала дві вищі освіти за фахом «менеджмент» та «управління інноваційною діяльністю». І сьогодні до цивільних дипломів з відзнакою додала сертифікат про здобуття кваліфікації «офіцер військового управління тактичного рівня».

– Якщо говорити про гендерну рівність, то вона, насправді існує! – розповідає Юлія. – Усюди – і у пункті постійної дислокації, і на полігоні – ми були разом. Хлопці, звичайно, завжди нас підтриму-

вали, але ніколи не виконували за нас нашу роботу. А наступним слухачам Курсів лідерства, які зараз складають вступні іспити, бажаю віри у свої сили. У вас все вийде! І Академія вам у цьому допоможе!

Тепло привітав молодих офіцерів зі значною подією у їхньому житті на своїй сторінці в соціальній мережі Фейсбук і начальник Національної академії сухопутних військ генерал-лейтенант Павло Ткачук:

«Я бажаю всім вам подальшого професійного зростання, впевненого просування кар'єрними сходами, поваги від підлеглих та оточуючих, великих успіхів у справі служіння Україні, – написав він. – Завжди будьте впевненими у своїх силах і не зупиняйтесь на досягнутому. Пам'ятайте Академію, своїх викладачів та завжди будьте прикладом для ваших наступників!»

Віталій СТЕЧИШИН

ПЕДАГОГІЧНИЙ ЕКСПЕРИМЕНТ

Відтепер спортивно-масову роботу проводитимуть у секціях

У Національній академії сухопутних військ імені гетьмана Петра Сагайдачного з нового навчального року, тобто вже з вересня, запроваджується педагогічний експеримент з організації спортивно-масової роботи з першокурсниками – на зразок того, який нині є у військових академіях Сполучених Штатів.

– Щоб зрозуміти зміст експерименту, поясню, як проводилась спортивно-масова робота дотепер і якою вона буде з вересня. Почну з того, що загалом на цю форму фізпідготовки відводиться п'ять годин щотижня. Дві – по обіді у будні, три – у вихідний. Проводять її у складі груп і підрозділів, включаючи зазвичай вправи на витривалість – біг, силові. Буду відвертим, курсанти сприйматимуть таку спортивно-масову роботу неохоче, так би мовити, без вогника в очах, – розповів начальник кафедри фізичного виховання, спеціальної фізичної підготовки і спорту – начальник фізичної підготовки Національної академії сухопутних військ полковник Сергій Романчук. – Тепер кожен курсант зможе з переліку наших секцій вибрати той вид спорту, який йому до вподоби, і у визначені години під керівництвом викладача або інструктора проводити навчально-тренувальні заняття. Адже ми хочемо, щоб військово-

вослужбовці займалися спортом із задоволенням та з користю, бо коли це за бажанням і до вподоби, то буде й відповідна віддача.

До слова, в Академії діє понад 20 спортивних секцій. Серед них: військово-спортивне багатоборство, військове п'ятиборство, поліатлон, військово-спортивний комплекс, рукопашний бій, гирьовий спорт, кросфіт, бокс, ігрові види спорту, зокрема міні-футбол, волейбол, баскетбол, регбі тощо. Отже, курсантам справді буде з чого обирати.

– За їхніми успіхами уважно стежитимуть викладачі кафедри. Якщо хтось із курсантів демонструватиме належні результати, запропонуємо йому приєднатися до нашої спортивної команди з

того чи іншого виду спорту. Тобто розвивати себе фізично й брати участь у змаганнях як у самому вищій, в області, так і у Збройних Силах. Якщо ні, то військові займатимуться улюбленим видом спорту задля свого задоволення, – додав полковник Сергій Романчук.

Офіцер переконаний, що із запровадженням цього експерименту курсанти активніше долучатимуться до спортивно-масової роботи й однозначно покращать як спортивні досягнення, так і здоров'я загалом. Адже заняття відбуватимуться з урахуванням індивідуальних уподобань кожного військовослужбовця.

Віталій РУДКОВСЬКИЙ

ЩОБ ЗАПАНУВАВ МИР НА УКРАЇНСЬКІЙ ЗЕМЛІ, МИ ПОВИННІ ПЕРЕМОГТИ!

Коли в Україні почалася війна, у нас з'явилися нові, вже сучасні герої і ми вперше реально усвідомили, що таке боротьба за незалежність своєї держави. Відтак, вшановувати славних синів, вірних захисників України почали на Покрову

На рівні із чоловіками, як добровольці та військово-службовці Збройних Сил, захищають Україну і жінки. Тож 14 жовтня – це День захисників та захисниць України, які виконують різні завдання: від бойових – до організаційних. Саме тому ми хочемо розповісти про одну із численної когорти відважних українських жінок-офіцерок.

Олександра Безсмертна в армії вже 9 років. Військову справу обрала ще задовго до російсько-української війни – у 2011 році. Нині вона очільниця прес-служби бригади морської піхоти, володарка чорного берету, який заслужила, подолавши важку смугу перешкод, впоравшись з численними моральними та фізичними випробуваннями.

Вступаючи до лав Збройних Сил, Олександра навряд чи думала, що доведеться воювати у рідній країні. Вперше усвідомила це, коли побачила труни з українськими військовими. Це, лише посилило її впевненість у своєму виборі та необхідності бути на фронті.

«Коли я написала рапорт про службу у морській піхоті, мене з порога спитали, чи є діти, чи я одружена, чи готова

бути у бойовій бригаді, адже це полігони, зона бойових дій... На що я впевнено відповіла: «Так, я розумію, мене для цього вчили».

Вже у грудні 2016 року відбулося моє перше відрядження на Схід, а у січні 2017-го відбула у зону АТО і повернулася у червні», – розповідає Олександра про початок своєї служби на передовій.

З якими перешкодами та стереотипами доводиться боротися жінці, щоб заслужити авторитет серед співслужбовців? Про все це і не тільки йтиме мова у нашому інтерв'ю.

Труднощі мене ніколи не зупиняли

– 14 жовтня святкуватимемо День захисника України. Гадаю, це свято стосується і жінок-військовослужбовців...

– На моє переконання, це день не жінки чи чоловіка, а день воїна-захисника. Тому, неважливо, хто ти – стрілець, гранатометник, кулеметник, чи ти, приміром, жінка-снайпер... 14 жовтня я особисто вітаю як побратимів, так і посестер.

– Ви в армії вже майже десять років. Чи помітили прогрес щодо сприйняття жінки у війську?

– Зрушення є – і суттєві. Але дуже багато залежить від самої жінки. Коли мене запитують: «А у вас дівчата служать?», я кажу: «Ні, у нас служать не дівчата чи хлопці, а служать воїни. Якщо хочете бути воїном – будь ласка, приходьте. Всі тут однакові та рівні у правах».

Усі мають розуміти, що будуть виконувати певні обов'язки, передбачені посадою. Не буде такого: «Я це не робитиму, бо фізично не настільки сильна, як чоловік». Тоді не обирай фах, який не зможеш, скажімо так, потягнути фізично! Не перешкоджай комусь і не займай чийсь місце.

– Раніше був такий собі ще радянський стереотип, що служба жінки пов'язана із «паперовою» роботою, медициною чи налагодженням побуту. Чи розширилося коло її обов'язків у теперішній час?

– За останні роки з'явилося дуже багато можливостей для жінок-військовослужбовців. Починаючи з ліцеїсток – минулого року був перший набір дівчат у Київський військовий ліцей імені Івана Богуня та в Одеський військово-морський ліцей.

Збільшився перелік бойових посад для жінок – це, наприклад, гранатометники, командири взводів, танкових підрозділів, кулеметники, снайпери тощо.

Але мене цікавить одне питання: скільки таких випускниць лейтенанток закінчують навчання і йдуть до того, щоб стати командиром-лідером? Ви знаєте, за роки, що у війську, я на пальцях однієї руки можу перерахувати тих, хто завершив те, що починав...

Приміром, я хотіла бути журналістом – я ним стала, хоч це давалось мені важко. Я не зупинилась на пів дороги. Але я ніколи не претендувала бути командиром-лідером, бо знала, що по фізичних показниках я з цим не впораюсь, принаймні на даний момент.

– Тобто, багато жінок переоцінюють свої можливості і звільняються з армії...

– На жаль, одиниці продовжують долати цей шлях. Коли ти усвідомлюєш, що відповідаєш за особовий склад, а це життя та здоров'я людей, я не кажу вже про матеріальну відповідальність командирів, то не може бути так, що у тебе здали нерви, ти усе покинула і пішла геть. У нас є ті, хто загинув у бою, є жінки, які нагороджені орденами за мужність. Вони безпосередньо проявляли себе на полі бою і виконували завдання на першій лінії оборони.

– Як Ви завойовували свій авторитет?

– Я завжди кажу, що я жінка, коли перебуваю за парканом військової частини. А на території військової частини – я військовослужбовець. Ніколи не було такого, що я говорила: «Не буду робити це, бо я жінка і мені важко». Всім важко. Так і завойовувала авторитет, який сьогодні у мене є.

Мені приємно, що командир цінує мою роботу. Він прислухається до моєї думки, радиться зі мною і не тільки він, а й багато інших військовослужбовців.

– А чи траплялися випадки дискримінації?

– Було таке, але на початках, коли тільки вступила до Академії, коли формувалася група наших курсантів, військовий колектив. Жінок у виші було дуже мало, здається, 25 на весь ВНЗ. Зрозуміло, що якісь утиски були, скажімо, під час курсу первинно-

професійної підготовки. Це була добре організована психологічна атака на молоде поповнення, завдяки якій і визначались сильні і слабкі місця майбутніх курсантів. Зрештою, все залежало від того, як ти себе поставиш. Потрібно було довести, що ти не випадкова людина у лавах Збройних Сил, а її бойова одиниця.

Нині я особисто на собі не відчуваю, щоб хтось мене у чомусь утискав чи ставився упереджено. Мені інколи здається, що я дискриміную чоловіків – мені часом їх навіть шкода.

– Якісь елементи жіночності дозволяєте собі на службі? Чи тільки поза нею?

– За межами частини, як мінімум, я не ходжу в однострої – я звичайна пересічна громадянка, вдягаю сукні, займаюся справами, які мені подобаються, слухаю музику, вивчаю мови, подорожую, відпочиваю з рідними, танцюю. Однак, переступивши поріг військової частини, вже не можу собі дозволити кокетувати, жартувати з кимось. Та й в принципі я собі такого ніколи не дозволяю.

– Як виглядає жінка-морпіх на службі?

– По-перше, ми всі одягнені в однострої, зачіски у нас мають бути охайні. Якщо манікюр, то це прозорий лак, довжина нігтів має бути мінімальною. Також мінімум макіяжу... А по-друге, ми керуємося правилом: все, що ховає форма, то твоє; все, що виглядає з-під форми, тобто – шия, рукава,

обличчя, не повинні містити, скажімо, жодних татуювань. Такого правила дотримуються і у Корпусі морської піхоти США.

Сьогодні я на своєму місці

– Чому обрали саме військову службу?

– Я з дитинства маю уяву про те, що таке армія. Моя мама пропрацювала у військовому шпиталі 27 років. Я ще дівчинкою закохалася у військовий однострій! Вже в 11-му класі, коли треба було робити вибір, то вже однозначно знала: ВНЗ має бути військовим, або ж медичним.

Я подавала документи у медінститут імені Пирогова у Вінниці та в Одеську медакадемію на лікарську справу, а вже після завезла документи у Львів. Власне Академії сухопутних військ і надала перевагу.

Наразі я на посаді начальника пресслужби бригади морської піхоти, в мене є низка обов'язків, якими я керуюся. Перший з них, і, напевно, основний – це бути помічником командира по зв'язках із громадськістю, тобто працювати зі ЗМІ.

До нас приїжджають спецкори, воєнкори, ми ретранслюємо, що відбувається на передовій, розповідаємо про воїнів, які боронять суверенітет держави.

Ми відзняли величезну

кількість роликів, сюжетів, фільмів про наших морпихів. Мені дуже приємно, коли про морську піхоту України розповідають в США, Канаді, Німеччині, Нідерландах і навіть в Японії.

– Військова журналістика – це безпосередня робота на передовій?

– Саме так. Коли приїжджають журналісти, я власне і організовую їхню роботу на першій, другій, третій лінії фронту, на полігонах. Не в кабінеті сиджу, а пішки ходжу з ними вздовж усієї лінії фронту в районі відповідальності нашого підрозділу.

Ті, хто пізнали війну - прагнуть перемоги

– Які моменти за період служби були найважливішими?

– Коли гине хтось із наших морпихів. Це найважчі моменти, з якими я не можу змиритися, адже ці люди були для мене дуже близькими. Важко це пережити... У нас є золоте гасло: «Морпихів колишніх не буває», вони назавжди залишаються з нами у строю, у нашій пам'яті, у наших серцях.

– Це правда, що Ви перша жінка, яка отримала берет морського піхотинця?

– Не зовсім так. Журналісти писали, мовляв, от, єдина жінка... Я кажу: «Ні-ні, я не єдина жінка,

просто так сталося, що про мене написали». У нас багато жінок зараз служить – близько 300 на всю бригаду.

Знаєте, існує єдиний стандарт проходження смуги морського піхотинця, котрий затверджений відповідним наказом у 2018 році, коли було створене командування морської піхоти. Ось там чітко прописані усі вимоги щодо отримання берета морського піхотинця. Спочатку потрібно пройти медичну комісію, потім відбувається засідання особового складу, де обговорюють, чи варто військовику одягати наш однострій... Потрібно також пройти тестування, скласти відповідний іспит з фізичної підготовки, і тільки після цього хлопці та дівчата допускаються до смуги.

Коли я проходила смугу, це було понад 7 кілометрів багнюки, якою ти маєш не йти, а повзти, болото, спека, різноманітні вогнища тощо. Одне слово, умови максимально наближені до бойових. Це і підняття важкої колоди, яку ти маєш пронести у воді у складі всієї команди. А ще над тобою щось підривалось, стріляло, і ти постійно чув: «Ти слабак, не зможеш». Це надзвичайно морально пригнічує тебе. І що головне: ти маєш подолати цю смугу усією командою. Як кажуть, один у полі не воїн!

Я переконана, що морська піхота готова дати відсіч усім, хто посягне на нашу землю та суверенітет. Вона робитиме усе, аби Україна перемогла у цій підступній війні і в державі запанував мир! Ми повинні пам'ятати слова Степана Бандери: «Коли поміж хлібом і свободою народ обирає хліб, він зрештою втрачає все, у тому числі і хліб. Якщо народ обирає свободу, він матиме хліб, вирощений ним самим і ніким не відібраний». Тому, щоб запанував мир на Українській землі, ми повинні Перемогти!

Дарина РОГАЧУК

ВІДЗНАКИ ТА СЛОВА ВДЯЧНОСТІ ЗА ПЛІДНУ СПІВПРАЦЮ

У Міжнародному центрі миротворчості та безпеки відбулась урочиста церемонія зміни ротації підрозділів ЗС США, які залучаються до підготовки ЗС України у рамках Об'єднаної багатонаціональної тренувальної групи – Україна (JMTG-U). Участь у заході, окрім американських військово-службовців, узяли керівництво Національної академії та МЦМБ, а також представники інших армій країн-партнерів.

Звертаючись до американських військових, генерал-лейтенант Павло Ткачук щиро подякував полковнику Джону Оуклі та його підлеглим за професіоналізм та плідну співпрацю щодо підготовки українських підрозділів, привітав нового керівника JMTG-U полковника Клейтона Кутамаєра та бойову групу 33-ї піхотної бригади Національної гвардії штату Іллінойс з прибуттям на Львівщину.

– Переконалий, що завдання, які визначені перед іноземними інструкторами, й надалі будуть виконуватися з високим професіоналізмом і якістю, – зазначив під час свого виступу генерал-лейтенант Павло Ткачук і вручив американським військовикам відзнаки Міністра оборони України, Головнокомандувача ЗС України, Командувача Сухопутних військ ЗС України, а також начальника Національної академії.

«RAPID TRIDENT – 2020» ПРОЙДЕ У МІЖНАРОДНОМУ ЦЕНТРІ МИРОТВОРЧОСТІ ТА БЕЗПЕКИ

У тренуваннях, які відбудуться у другій половині вересня, окрім Збройних Сил України та США, візьмуть участь військовослужбовці з Німеччини, Данії, Румунії, Литви, Польщі, Канади та Великобританії. Загальна чисельність особового складу, який буде залучений до цього багатонаціонального навчання, сягне близько 4000 осіб

Як зазначив на підбитті підсумків роботи завершальної конференції начальник Управління підготовки оперативного командування «Південь» полковник Дмитро Красильников, який керуватиме навчанням від української сторони, остаточно узгоджені усі питання проведення цього річного навчання. Це, насамперед, перелік учасників, дотримання необхідних заходів безпеки через пандемію, сценарій навчання, роль і місце кожного підрозділу, завдання підрозділу OPFOR (позначення дій противника), система логістичного забезпечення, зв'язок тощо.

За сценарієм навчання країна-агресор дестабілізуватиме ситуацію у певному регіоні іншої держави і здійснюватиме спробу окупувати її. Водночас, об'єднане угруповання військ союзницьких держав організує оборону, а згодом звільнятиме тимчасово окуповані території і проводитиме стабілізаційну операцію. Вагоме місце під час цього відводиться протидії версійним та антитерористичним діям.

Для виконання цих завдань будуть залучені також підроз-

діли Служби безпеки України, Національної гвардії України, Державної прикордонної служби України, Національної поліції, Управління державної охорони, інших силових відомств. Ще однією особливістю навчання стане більш активне залучення до проведення гуманітарних місій в межах сценарію навчання Товариства Червоного Хреста України.

Цьогоріч «Rapid Trident» розширить географію та вийде за межі як Міжнародного центру миротворчості і безпеки, так загалом і України. Адже частина його учасників перебуватиме у польському Любліні, де розташований штаб багатонаціональної Литовсько-польсько-української бригади. Там, за задумом навчання, працюватиме штаб багатонаціональної дивізії, у координації з яким і виконуватиме завдання бригада, що воюватиме на Львівщині. Тренування будуть віртуально пов'язані і керовані з Центру імітаційного моделювання МЦМБ он-лайн. У навчанні братиме участь не лише колісна та гусенична військова техніка, але й армійська авіація Сухопутних військ та авіація Повітряних Сил України. Планується також залу-

чення військово-транспортної авіації Збройних сил США.

Найчисельніші військові контингенти, як і зазвичай, будуть від України та США. Найбільшим підрозділом від ЗС України визначена одна з механізованих бригад Оперативного командування «Південь». Залучена цього разу буде і значна кількість військовослужбовців Сил спеціальних операцій ЗС України. Окрім того, для обміну військовими знаннями та узагальнення досвіду, участь у цьому міжнародному заході з підготовки військ візьмуть представники з освітніх та наукових установ Збройних Сил України, насамперед освіти та науковці Національної академії сухопутних військ.

Під час завершальної конференції з планування українсько-американського командно-штабного навчання поряд з основними завданнями, значна увага була зосереджена на дотриманні карантинних вимог усіма учасниками, недопущення розповсюдження коронавірусної інфекції як під час прибуття іноземних підрозділів до України, так і під час проведення командно-штабної та польової фази.

До речі, участь у конференції брали представники збройних сил Королівства Данії, Литви, ФРН і Польщі. Окремі представники інших країн, насамперед США, зважаючи на карантин, долучилися до процесу планування за допомогою відеоконференцзв'язку та інших технологічних засобів дистанційної комунікації. Основна відповідальність за проведення навчання лягає на оперативне командування «Південь» та Національну академію.

ЗА РІК ВІД ВИПУСКНИКА – ДО КОМАНДИРА БОЙОВОЇ РОТИ

Не кожен юнак у 22 роки зможе заслужити довіру, щоб командувати бойовою ротою. Таким приємним винятком є лейтенант Ростислав Невшупа на позивний «Бест». Уже після першої ротації в район проведення операції Об'єднаних сил у складі окремої механізованої бригади імені Івана Сірка молодому офіцеру довірили механізовану роту

Пов'язати своє майбутнє з військовою службою Ростислав вирішив ще у школі. Батьки схвалили його вибір. Після 9-го класу юнак вступив до Чернігівського ліцею з посиленою військово-фізичною підготовкою, а звідти поїхав до Львова, де успішно склав вступні іспити до Національної академії сухопутних військ імені гетьмана Петра Сагайдачного. Після випуску молодий офіцер отримав скерування у бригаду імені Івана Сірка.

– Торік, перед завершенням навчання у виші, без вагань обрав 92-у бригаду – одну з найкращих частин, яка пройшла бойовий шлях, – розповідає Ростислав Невшупа. – Також у цій бригаді за мобілізацією служив батько. Він був оборонцем Щастя. Від нього я багато чого дізнався про саму частину, її дружний колектив і професіоналізм командирів.

Побажання випускника врахували й новим місцем служби Ростислава стала славнозвісна «дев'яносто друга», де він очолив механізований взвод.

– Місяць відпустки, два тижні на приймання посади, і ось вона – перша ротація на Схід України.

Не встиг навіть познайомитися з усіма підлеглими. Але часу на розгойдування не було, – пригадує Ростислав. – Ввірений підрозділ зайняв оборону поблизу Авдіївки на позиції «Зеніт». Перші тижні – важкі, але в таких умовах швидко починаєш усвідомлювати, куди потрапив і що слід робити. Мобілізуєш усі сили та знання. Особливо після перших вогневих контактів з противником.

Підрозділ Ростислава тримав оборону на одній з найгарячіших ділянок фронту. Поруч – Донецький аеропорт. Ворог з особливим «завзяттям» намагався вибити захисників Авдіївки. Постійно проводив розвідку з безпілотників, намагався проникнути на наші позиції диверсійно-розвідувальними групами, не шкодував ані снарядів, ані живої сили.

– Ворожі позиції були дуже близько. Їх бачили неозброєним оком. Постійно дошкуляли нічні вилазки ДРГ противника, мінометні обстріли та російські снайпери. Крім того, за нашою технікою полювали добре підготовлені оператори ПТРК. Та головне – я мав вберегти своїх людей, не допустити ворожого прориву. І розумів: багато що залежить від того, наскільки безпомилковим буде моє рішення у тій чи іншій ситуації, – говорить офіцер.

Уже за 4 місяці перебування на Донеччині «Бест» тимчасово очолив роту. Довіра командирів додала неабиякого запалу перспективному офіцеру.

– Часто допомагали знання, отримані в Академії. Адже нас готували бойові офіцери-викладачі, їхній досвід не раз застосовував на практиці. Також багато нового дізнався від побратимів, – пригадує ті часи Ростислав.

Після повернення з першого бойового відрядження Ростислава Невшупу призначили командиром механізованої роти. Нині її вважають однією з найкращих у бригаді. А за бойові успіхи молодий офіцер вже має низку державних нагород і відзнак.

За словами командування бригади, з перших днів служби учорашній випускник зміг здобути довіру й авторитет серед колег. Він не панікує у складних ситуаціях, упевнено оцінює обстановку та швидко приймає рішення, що дуже важливо у бойових умовах.

– На досягнутому не зупиняюся й продовжую покращувати фаховий рівень, самовдосконалююся і працюю з підлеглими. Нещодавно отримав житло й тепер мрію про сім'ю, – ділиться планами на майбутнє Ростислав.

Слід наголосити, що більшість підлеглих старші за нього за віком і вже мають чималий бойовий досвід. Однак, мудра приказка говорить: «Спочатку ти працюєш на авторитет, а потім авторитет працює на тебе». Торішній випускник вищу завоював його доволі швидко. Недарма у колективі Ростиславу дали відповідний позивний «Бест».

Дмитро ЧАЛИЙ

МИ ЗНОВУ НА П'ЄДЕСТАЛІ

Саме таким є результат участі нашого навчального закладу в XI міжнародній виставці «Сучасні заклади освіти», яка традиційно проходить у Києві

Високий статус заходу засвідчує рівень та кількість його учасників: понад 500 закладів освіти різних рівнів, органів державного й регіонального управління, місцевого самоврядування, виробників і постачальників засобів навчання, видавництва тощо. Традиційно, у межах виставки нагороджують переможців рейтингового виставкового конкурсу.

Цьогоріч Національна академія сухопутних військ імені гетьмана Петра Сагайдачного відзначена Гран-прі «Лідер вищої освіти України» з врученням диплому та іменного кубка. Видовий виш виборов золоту медаль та диплом у конкурсі тематичних наукових робіт у номінації: «Впровадження інформаційно-цифрових систем і технологій у навчальній, дослідницькій та інноваційній діяльності закладів освіти».

– Я щиро дякую організаторам виставки, а саме Компанії «Виставковий Світ», Міністерству освіти і науки України та Національній академії педагогічних наук України за можливість бути постійним учасником цього важливого заходу, – зазначив на

свій сторінці у соціальній мережі Фейсбук начальник Національної академії сухопутних військ генерал-лейтенант Павло Ткачук. – Також вдячний представникам нашого навчального закладу, які гідно репрезентують Академію на такому високому рівні. Головне – вітаю весь керівний та науково-педагогічний склад Національної академії, а також всіх її вихованців із черговим визнанням нашої спільної копіткою праці на освітянській ниві!»

ЗМІНИ У КОНСТИТУЦІЇ РОСІЇ –

Головною політичною подією в Росії з початку поточного року стало так зване загальноросійське голосування від 25 червня до 1 липня ц. р., під час якого пропонувалося схвалити поправки до російської конституції. Як відомо, ініціатором змін до Основного закону Росії був особисто В. Путін. Він вніс відповідні пропозиції до Державної думи РФ ще в січні 2020 року

У цілому це поправки 206 пунктів Конституції Росії, які стосуються положень щодо федерального устрою, порядку обрання президента країни, а також повноважень та інших аспектів діяльності парламенту, уряду, судової влади, прокуратури і органів місцевого самоврядування. Незважаючи на такий широкий спектр порушених питань, змінами в Основному законі РФ планується досягти кількох головних цілей, а саме:

- забезпечити такі умови, за яких В. Путін залишатиметься при владі без обмежень у часі. Передбачається, як мінімум, три таких варіанти, у т. ч.: відміна положення, що дозволяє одній і тій же особі перебувати на посаді президента РФ не більше,

ніж два терміни поспіль (при цьому «обнулюються» всі попередні владні терміни діючого президента країни); надання Державній думі формального права самостійно призначати уряд, що потенційно розширює повноваження її голови до рівня глави держави (за необхідності на цій посаді може бути В. Путін, що гарантується домінуючим положенням партії «Единая Россия» у російському парламенті); створення Державної ради, що може отримати статус вищого державного органа з призначенням Путіна його главою;

- зміцнити у подальшому державну вертикаль влади в Росії у спосіб розширення повноважень федеральних органів. Зокрема, це стосується силових структур країни, які дістали більші повноваження, аби під виглядом боротьби з тероризмом та екстремізмом застосовувати репресії проти супротивників режиму В. Путіна;

- перетворити Росію фактично на моноетнічну державу, визначаючи статус росіян, як «державоутворюючого народу». Таким чином Москва намагається прискорити процес асиміляції національних меншин країни та, відповідно, ліквідувати загрози сепаратизму та внутрішніх заворушень на національній основі. Саме за допомогою такої політики колишній Радянський Союз формував «єдиний радянський народ»;

- закріпити за Росією «право» на зовнішню експансію під виглядом захисту російськомовного населення в інших країнах. При цьому, по суті, декларується верховенство власне російських інтересів над міжнародними правовими нормами;

- унеможливити юридичне повернення Криму Україні у формі запровадження заборони на можливість відділення від Росії будь-яких її територій.

Все це цілком відповідає принципам неоімперської політики Кремля та розширює внутрішню законодавчу базу для її можливої реалізації. Крім того, на неосяжну перспективу гарантується стабільність олігархічного режиму Росії на чолі з В. Путіним. Насамперед це стосується безпеки, добробуту та владних повноважень як особисто Путіна, так і російських олігархів з його найближчого оточення.

Як і слід було сподіватися, підсумки голосування «підтвердили», що конституційні ініціативи В. Путіна підтримала більшість російського населення, а саме – понад 73 % електорату. Зважаючи на це, було також зроблено висновок, що всупереч всім проблемам країни високий рівень особистого рейтингу президента РФ зберігається. На підставі таких підсумків 3 липня 2020 року В. Путін підписав указ «Про офіційне оприлюднення Конституції Російської Федерації з внесеними до неї поправками».

НАСЛІДКИ ДЛЯ УКРАЇНИ І СВІТУ

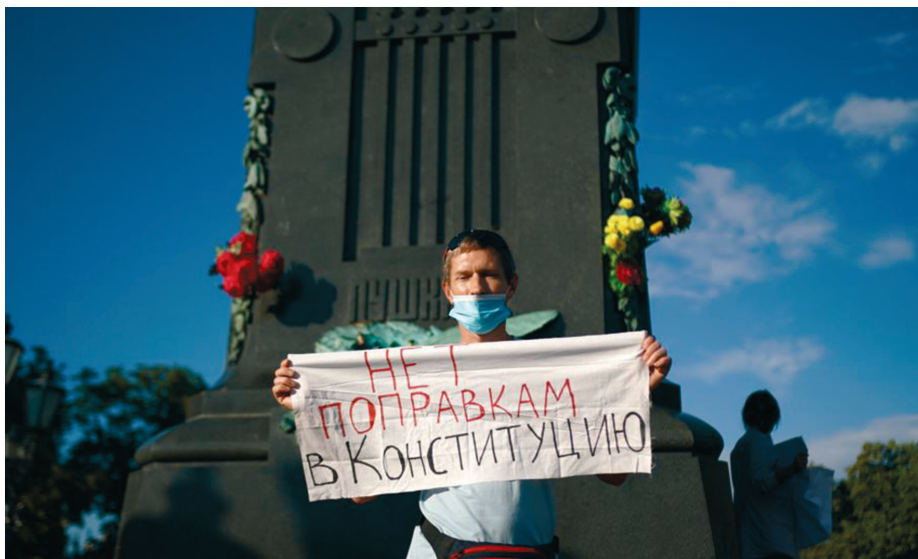
Звичайно, все це, як і підсумки всіх інших голосувань в Росії, було визначено заздалегідь. А справжні настрої росіян аж ніяк не можуть вплинути на політику Кремля. Разом з тим, В. Путіну таки доведеться демонструвати позитивні наслідки конституційних змін у країні. Принаймні, для того, щоб підтвердити легітимність своїх вчинків і підкріпити особистий рейтинг, який за весь період його влади насправді впав до найнижчого рівня.

Причому, з огляду на важливість згаданих питань для В. Путіна, демонстрації його успішних досягнень повинні спричинити максимальний резонанс і, як мінімум, включати відновлення міжнародних позицій Росії на рівні з провідними державами світу, а також досягнення позитивних показників у роботі російської економіки. Однак, чи це можна зробити насправді?

Як демонструє досвід — ані спроби налагодити відносини із Заходом на підґрунті спільної боротьби з тероризмом (в т. ч. шляхом втручання Москви у внутрішній конфлікт у Сирії), ані намагання переконати США та ЄС у необхідності об'єднати зусилля з Росією у справі протидії епідемії COVID-19, ані спроби підкупити чи шантажувати американських та європейських політиків, ані всі інші хитрощі Кремля не дали жодних результатів.

Позиції США і ЄС залишаються незмінними. Вони передбачають можливість зняття санкцій з Росії та, відповідно, досягнення нею бажаного лише у тому випадку, коли вона у повному обсязі виконає Мінські домовленості та поверне Крим Україні. А відтак — вирішення українського питання зберігає для режиму В. Путіна ключове значення.

Здавалося б, що тут незрозуміло? Дати раду з цими питаннями дійсно можна досить швидко. Вивести російські війська з чужих окупованих територій і

повернути Україні контроль над її східним кордоном. А далі — це вже справа України як їй реінтегрувати «окремі райони Луганської та Донецької областей». Звичайно, з проблемою Криму впоратися важче. Тим паче, зважаючи на вищезгадані зміни у Конституції Росії. Однак, було б для цього бажання.

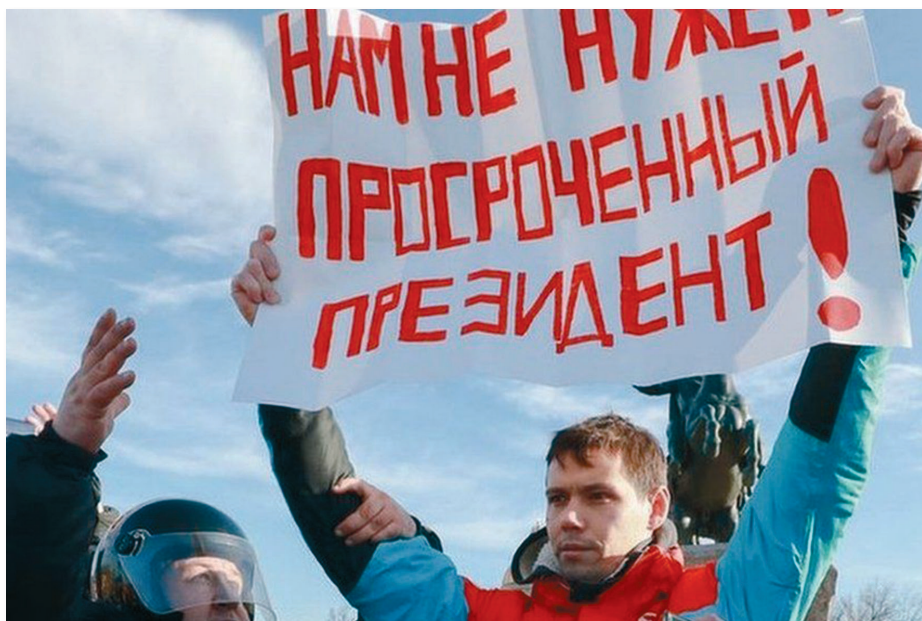
На жаль, такого бажання у Росії немає, аби як комусь хотілося побачити його в очах В. Путіна. Тому, протягом найближчого часу слід очікувати посиленого тиску Росії на Україну на якісно новому рівні. Насамперед це буде намагання примусити Україну погодитися з російським варіантом так званої формули Штайнмайєра. Суть такого підходу добре відома, тому зупинимося лише на можливих діях Москви з його реалізації. Отже, чого нам слід очікувати від Росії?

По-перше, подальшого використання прагнення керівництва України до відновлення миру на Сході країни, як інструменту нав'язування йому вищезгаданого підходу до врегулювання конфлікту на Донбасі. При цьому Росія гратиме на критичній важливості даного питання для української влади, яке є одним із головних чинників в оцінці її діяльності українським населенням.

Під час чергових переговорів політичних радників лідерів країн «нормандської» групи 3 липня ц.р. російська сторона підтвердила свої вимоги щодо надання Україною особливих статусів окупованим територіям Донбасу із внесенням відповідних змін до Конституції країни. А вже 9 липня ц.р. такі вимоги підтвердив заступник голови Ради безпеки РФ, колишній голова російського уряду Д. Медведев. Крім того, він закликав Україну «змиритися з втратою Криму, що має створити основу для нормалізації відносин з Росією».

Причому, Москва, замість реальних кроків назустріч Україні, за звичкою вимагає від неї стратегічних політичних рішень в обмін на нічим не підкріплені обіцянки щодо припинення вогню в зоні конфлікту.

По-друге, посилення тиску на Україну у військовій сфері. В цьому контексті показовий характер мають плани Москви щодо проведення у серпні-вересні ц. р. стратегічних командно-штабних навчань серії «Кавказ» («Кавказ-2020»), під час яких опрацьовуються різні сценарії збройного конфлікту між Росією та США/НАТО в Чорноморському регіоні та нападу на Україну. Так, під час підготовки СКШН вирішуються окремі завдання, схожі на дії

Росії напередодні та з початком збройної агресії проти України у 2014 році. Зокрема, вони включають: розгортання окремих елементів систем управління та зв'язку військового часу на українському напрямку; вихід окремих підрозділів (в т. ч. батальйонних тактичних груп) на полігони поблизу кордону України; розосередження армійської авіації на оперативних і передових аеродромах; активізацію заходів оперативної та бойової підготовки військ Західного та Південного військових округів ЗС РФ.

На офіційному рівні керівництво РФ заперечує наміри військового вторгнення до України. Разом з тим, підготовка СКШН супроводжується спеціальною інформаційною кампанією російських ЗМІ, в рамках якої Україну відкрито залякують такою можливістю. Ба більше, з метою створити привід для можливих силових дій проти України оприлюднюються «плани Києва про напад на Донбас», а також про «свідоме провокування екологічної катастрофи у Криму шляхом відмови від відновлення поставок води на півострів».

Водночас Москва і надалі вдаватиметься до збройних провокацій на Донбасі. Так, вона безпосередньо пов'язує можливість припинення вогню в зоні конфлікту з наданням Україною особливих статусів окупованим

територіям. Як завжди такі провокації будуть особливо активними напередодні різних поважних заходів з врегулювання ситуації на Донбасі, або з питань європейської і євроатлантичної інтеграції України.

Цілком можливо, що Росія вдаватиметься до інших форм протидії щодо України. Зокрема, досить ймовірно, що Росія причетна до масштабної лісової пожежі на підконтрольній Україні території Луганської області. Так, коментуючи ситуацію довкола цієї події, російські ЗМІ цілеспрямовано підштовхували Україну до прямого діалогу з «ЛНР», принаймні, з питань взаємодії у подоланні стихійного лиха.

По-третє, відновлення «газових» війн проти України. Для цього Росія використовує свій фактичний вихід із транзитної залежності від України після введення в дію газогону «Північний потік-2». Незважаючи на жорстку протидію цьому проекту з боку США, Росія будь що прагне завершити його реалізацію. Згідно з повідомленнями російських ЗМІ, до проекту вже долучилася Данія, яка раніше виступала проти нього. Посилаючись на це, з'явилася інформація, що російська компанія «Газпром» вже розпочала частковий демонтаж інфраструктури російської газотранспортної системи у напрямку України.

По-четверте, розгортання Москвою за допомогою російського лобі, проросійських та інших антиукраїнських сил в Україні широкомасштабних дій з підризу єдності українського суспільства. На сьогодні проявами діяльності таких сил є: інформаційне «розмивання» ставлення українців до Росії як країни-агресора, що анексувала Крим та окупувала частину Донбасу; чергова атака на українську мову через спроби домогтися перегляду мовного закону; поширення проросійської ідеології серед українського населення; підштовхування керівництва України до поступок на користь Росії.

При цьому Москва робитиме ставку на можливість виникнення внутрішнього конфлікту в Україні, що дасть Росії змогу продовжити реалізацію сценарію 2014 року тепер уже в Одеській, Харківській та інших південно-східних областях нашої держави.

По-п'яте, використання Росією нових форм та методів з дискредитації України в очах її західних партнерів. Зокрема, Москва розпочала політико-інформаційну кампанію зі звинувачення України у причетності до акцій протестів у США та Європі на підґрунті утисків національних меншин.

Крім того, ймовірно ускладнення політичної ситуації в Україні в результаті дій російського лобі та проросійських сил може бути використано Москвою для доведення «неспроможності» Києва обрати конструктивну позицію з урегулювання ситуації на Донбасі, а тому — і «відсутності» жодних підстав для звинувачень Росії у продовженні збройного протистояння в регіоні.

Все це супроводжуватиметься посиленням тиску Росії також на США і Європу (в т. ч. у ядерній сфері) та спробами послабити позиції Заходу.

Зокрема, на початку червня ц. р. президент РФ В. Путін підписав указ про основи російської політики в галузі ядерного стримування. Згідно з документом, Москва залишає за собою право

на застосування ядерної зброї, в т. ч. проти без'ядерних країн, у випадку атак на об'єкти російської інфраструктури або виникнення загроз територіальній цілісності та існуванню Російської Федерації. По суті, Росія може поширити цей принцип і на ситуацію з виникненням критичних проблем в країні під дією західних санкцій або спроб України відновити контроль над Кримом.

Водночас Росія вдається до «гібридних» дій з підризу внутрішньої стабільності західних країн. Так, за даними американських спецслужб, масові акції протестів та безлади у США на підґрунті порушення прав меншин були спровоковані фейковою організацією «Усунення бар'єрів для Африки», яка є прикриттям групи «інтернет-тролів» з Нігерії та Гани. Своєю чергою, вони тісно пов'язані з «Антиглобалістським рухом Росії», що активно контактує з різними лівачькими організаціями США на кшталт «Африканської народної соціалістичної партії Америки». За їх допомогою Москва намагається розколоти американське суспільство, спровокувати протистояння в США між білими та афроамериканцями, а також створити додаткові проблеми Америці у справі з протидії епідемії.

Про посилення агресивності зовнішньої політики Росії застерігають також спецслужби європейських країн. Згідно з доповіддю Федерального відомства з охорони Конституції ФРН, в умовах поширення кризових процесів у світі Москва посилює підризну роботу проти Німеччини. Зокрема, мається на увазі активізація кібератак та дезінформації з метою дестабілізувати німецьке суспільство. Відзначається також збільшення кількості злочинів лівих та правих екстремістів, пов'язаних з Росією.

Сьогодні такі дії Москви поки що безуспішні. Адже наша держава відмовляється виконувати російські підходи до врегулювання конфлікту на Донбасі, а також продовжує реалізовувати всі програми співробітни-

цтва між Україною та США, НАТО і ЄС. І навіть більше, в червні ц. р. Україна отримала статус партнера НАТО з розширеними можливостями. Незважаючи на низку проблем, у т. ч. «загравань» окремих представників української влади з Росією, це повністю відрізняється від ситуації в Україні 2010 року, коли прийшовши до влади, В. Янукович повністю змінив зовнішній курс країни.

Тверді у своїх переконаннях західні країни та міжнародні організації. Так, незважаючи на заклики окремих європейських політиків про необхідність відновлювати повноцінне співробітництво з Москвою, в липні ц. р. керівництво ЄС продовжило санкції проти Росії за провокування нею конфлікту на Донбасі. Своєю чергою, на розгляд Конгресу США винесено законопроект про запровадження нових обмежень стосовно Росії також і з низки інших питань, зокрема, за підтримку талібів в Афганістані.

Ці питання обговорювались на засіданні Ради безпеки Росії 10 липня ц. р. під головуванням В. Путіна, який висловив «розчарування» позиціями України, яка «не виконує Мінські домовленості», та США/НАТО і ЄС, які не бажають йти назустріч Росії.

З огляду на зазначене, Росія навряд чи зможе досягти своїх цілей ні щодо відновлення повноцінних стосунків із Заходом, ні в плані вирішення на свою

користь українського питання. Як наслідок, і надалі загострюватиметься конфронтація між Росією та США, Європою і Україною, а отже — проблеми російської економіки зберігатимуться. Тому населення Росії все більше буде висловлювати своє невдоволення режимом В. Путіна, що змушуватиме Кремль посилювати жорсткість своєї внутрішньої політики.

Все це вказує на єдиний висновок, а точніше — є підтвердженням раніше зроблених висновків. Наприклад, Росія ніколи не відмовиться від своєї неоімперської політики і робитиме все можливе для досягнення своїх цілей, в т. ч. на українському напрямі. По суті, реалізація такої політики є єдиною можливістю для виживання не тільки режиму В. Путіна, але й усієї Росії у її нинішньому вигляді. Зважаючи на це, Україна не зможе досягти жодних конструктивних домовленостей з Росією щодо Криму та Донбасу на основі українських інтересів. Саме це і демонструють зміни до Конституції РФ, що зміцнюють владу В. Путіна та розширюють його можливості у справі агресії проти України та інших країн.

**Незалежний аналітичний
центр геополітичних дослідень
«Борисфен Інтел»**

Рубрику веде доцент кафедри гуманітарних наук
Клавдія ПАНАСЮК

ВИВЧАЙМО УКРАЇНСЬКУ МОВУ РАЗОМ

Разом пишемо:

Слова з першим іншомовним компонентом, що визначає кількісний (вищий від звичайного, дуже високий або слабкий, швидкий та ін.) вияв чого-небудь: **архі-, архи-, блиц-, гіпер-, екстра-, макро-, максі-, міді-, мікро-, міні-, мульти-, полі-, преміум-, супер-, топ-, ультра-, флеш-;**

Архіскладний, архідиякон, блиц новини, гіперзвук, екстра-клас, макроекономіка, мультимільйонер, нанокomp'ютер, полімотивація, преміумклас, супермодель, топменеджер, ультразвук, флешінтерв'ю.

Увага! У компонентах **максі-, міді-** кінцевий **і** в позиції перед приголосним наступного слова **не** переходить в **и**: максімода, максісукня, мініспідниця.

Увага! Компонент **топ** – із числівниками **не** поєднуваний! Тобто написання на кшталт «топ-100», «топ-десять» тощо – порушення правопису.

Слова з першим іншомовним компонентом **анти-, віце-, екс-, контр-, лейб-, обер-, штабс-, унтер-**, антивірус, віцепрем'єр, експрезидент, контрудар, лейб-медик, оборофіцер, штабскапітан, унтерофіцер.

Увага! Із власною назвою (прізвищем) пишемо з дефісом: «Анти-Дюринг», екс-Югославія.

З дефісом пишемо:

1. Ініціальну аббревіатуру, написану великими або малими літерами, будь-якими словами: **ВІЛ-інфекція, ДНК-аналіз, ДНК-експертиза, ВІП-зала, е-декларування, е-декларація.**

2. Дві ініціальні аббревіатури, написані великими літерами **ВІЛ-СНІД.**

3. Слова-терміни, до складу яких входить літера алфавіту: **П-подібний, Т-подібний.**

4. За традицією: **карт-бланш, статус-кво та ін.**

22 травня 2019 року
Кабмін схвалив нову
редакцію Українського
правопису, в
якому подано
перелік базових
орфографічних,
граматичних,
стилістичних правил,
обов'язкових для
виконання

ГОВОРІМО ТА ПИШІМО ПРАВИЛЬНО

УЖИВАЮТЬ

А між тим
Бажаю від серця
Безграмотна людина
Бути благосклонним
Верхня одежа
Визволити з-під арешту
Вийшло по моєму
Виходити з рамок
Відняло мову
Говорити невпопад
Гра з датчанами
Губити час
Давати справі хід
Дай Бог здоров'я
Далеко не молодий
Для виду
Забити тривогу
Заварити кашу
За границею
За рахунок чого
З того часу
Іменно це
Існуючі вади
Йду репетирувати
Командуючий армією
Копчена ковбаса
Крайня необхідність
Лишній раз
Любий з вас
Метати іскри
Мнима угода
Надзорні органи
Направлення на роботу
Об'єм знань
Одержати досвід
Падати в обморок
Рахую можливим
Слідуючи за схемою
Треба розібратися
Уступимо місце
Хоч розірвись
Шокуюча несподіванка
Що з вами?

РАДИМО

А тим часом, а насправді, а проте
Бажаю з усього серця
Неграмотна людина
Бути прихильним, зичливим
Верхній одяг
Звільнити з-під арешту
Вийшло на моє
Не триматися в межах, переступати межі
Відібрало мову, заціпило, всох язик
Говорити не до речі(невлад)
Гра з данцями
Гаяти час, марнувати час
Зрушувати справу
Дай Боже здоров'я
Вже (уже) у зрілому віці, не дуже молодий
Для годиться, про людське око
Ударити на сполох
Зчиниту бучу (колотнечу, гармидер)
За кордоном
Використовуючи щось, коштом чого
Відтоді
Якраз це, власне це, саме це
Наявні вади
Йду на репетицію
Командувач армії
Вуджена (суха) ковбаса
Конечна потреба
Зайвий раз
Кожний (кожен, будь-хто, перший ліпший з нас)
Сипати іскри (іскрами)
Фіктивна (пересічна) угода
Наглядові органи
Скерування на роботу
Обсяг (обшир) знань
Набути досвіду
Непритомніти
Вважаю (визнаю) можливим
Ідучи (йдучи) за схемою
Треба з'ясувати (вивчити, подумати над цим)
Поступимось місцем
Хоч лусни
Сенсаційна несподіванка
Що вам таке?

(Далі буде)

Випускниця Курсів лідерства
молодша лейтенантка
Зоряна БАТАМАН
з донькою Марією

